

ZARZĄD KOŚCIOŁA

DZIEŃ STWORZENIA

13 kwietnia 2024 roku

Odpocznij w świecie niepokoju

Dave Manzano

Mk 4,35-40

Uczniowie znaleźli się w sytuacji zagrażającej życiu, ale Jezus ich uratował. To dobra lekcja. Ale dlaczego Jezus powiedział do nich słowa z werseku 40?

Słowa Jezusa: „Dlaczego się boicie, czy nie macie wiary?” rzucają wyzwanie naszemu myśleniu. Gdy wichura szaleje i woda zalew łądź, jak mam się nie bać? Czy Jezus wmawia nam, że gdy nasze życie jest pełne zmian i konfliktów, powinniśmy zaznać pokoju? Jeśli Jego Kościół miałby zostać zaatakowany i być bliski upadkowi, czy możemy nadal pracować w pokoju? Czy o tym są słowa Jezusa?

Jak możemy odpocząć w niespokojnym, pełnym konfliktów, zmieniającym się świecie?

Możemy zachować pokój w tym życiu, ponieważ Bóg, nasz Stwórca, miał dobry plan dla tego świata. Pomimo tego, że ludzkie działania pokrzyżowały ten plan, Bóg zrealizuje go z powodu tego, co uczynił przez życie i śmierć Jezusa Chrystusa. Obiecana przez Boga przyszłość jest bezpieczna.

„Odpoczynek.” Pragniemy go. Tęsknimy za pokojem i wytchnieniem.

Oczekujemy zaplanowanego urlopu, a planowanej podróży towarzyszą uczucia przyjemności i pozytywnych emocji. Kiedy wszystko się skończy, mówimy: „Dobrze bawiliśmy się, ale wszędzie dobrze, a w domu najlepiej!” Czujemy się komfortowo, że mamy gdzie wrócić. Dobrze jest mieć miejsce, które można nazwać „domem”. Miejsce, w którym można odpocząć. Ale i tak to wszystko nie jest prawdziwym odpoczynkiem. Nie da się uciec przed stresem i napięciami towarzyszącymi życiu w tym świecie.

Psalmistą Dawid wyraził pragnienie odpoczynku w Ps. 55,6:

„O gdybym miał skrzydła gołębiczy, wtedy odleciałbym i odpoczywał”. On pewnie obserwował życie gołębi i zauważył, że gdy grozi im niebezpieczeństwo, po prostu odlatują. Dlatego w swoich kłopotach wyobraził sobie, jak miło byłoby „odlecieć” tak jak one.

ZARZĄD KOŚCIOŁA

Jak możemy uzyskać upragniony odpoczynek? Pewne rzeczy i okoliczności mogą pomóc. Ale nie mogą wyeliminować naszego niepokoju. (Łk. 12,15). W naszym upadłym świecie nie znajdziemy idealnych warunków egzystencji. A nawet gdyby one były, to w naszym upadłym stanie, nie byłibyśmy w stanie ich zobaczyć i zaakceptować.

Nawet uczniowie Chrystusa nie mogli dostrzec doskonałości, która istniała w Nim i we wszystkim, co robił. Czy my ją dostrzegamy?

BÓG JEST DAWCĄ ODPOCZYNKU.

Bóg mówi o odpoczynku. Po raz pierwszy słyszymy o tym w Księdze Rodzaju 2,2,3. Bóg odpoczął. Jego odpoczynek nie polegał na „robieniu sobie przerwy” w trakcie pracy. Skończył swoje dzieło. Stworzenie zostało ukończone. Odpoczął, a słowo oznaczające odpoczynek to szabat.

Następnym razem słyszymy to słowo w Księdze Rodzaju 8, 4. Arka „odpoczęła”. Następnie znajdujemy „odpocznienie” w 4. przykazaniu. Powodem tego przykazania jest odpoczynek Boga i nasz wierny odpoczynek w Jego dokonanym dziele. Hebrajskie słowo szabat oznacza „zaprzestanie – odpoczynek”.

Dlaczego siódmy dzień tygodnia nazywany jest szabatem, czyli „zaprzestaniem”? Odpowiedź można znaleźć w Księdze Rodzaju 1,31 i Księdze Rodzaju 2, wersety 1-3.

Sześć dni stworzenia dobiegło końca. „I widział Bóg, że wszystko, co uczynił, było bardzo dobre”. Całe stworzenie było dobre. Pierwsza lekcja Pisma Świętego brzmi: Kiedy Bóg coś ukończył, jest to bardzo dobre. Musimy o tym pamiętać.

Niebiosa i ziemia zostały ukończone. Bóg stworzył tę ziemię, aby była zamieszкана. (Iz. 45,18). Dokonał tego w sześć dni. Czy zatem Bóg dał nam sześciodniowy cykl w tygodniu? Nie, On dodał siódmy dzień do sześciu. To dzięki temu, co Bóg uczynił, dzięki swoim czynom, siódmy dzień stał się „szabatem”. Bóg odpoczął po zakończonej pracy, pobłogosławił ten dzień i oddzielił go. To dlatego liczba „7” została uznana za „dopełnienie, całość lub zupełność” zarówno w Biblii, jak i w kulturze starożytnej.

„Istnieją wyraźne dowody w tekstach klinowych, które są naszymi najwcześniejszymi źródłami, że Babilończycy uważali liczbę 7 za liczbę całości, kompletności. Sumerowie, od których, jak się zdaje, semiccy Babilończycy zapożyczyli tę ideę, zrównywali 7 z „zupełnością”. ”

Siedem piętér wież Babilonii reprezentowało wszechświat. Siódemka była wyrazem najwyższej mocy, największej możliwej do wyobrażenia pełni i dlatego wcześniej została wciągnięta do służby religii. Można ją znaleźć w odniesieniu do rytuału z epoki Gudei

ZARZĄD KOŚCIOŁA

(prawdopodobnie ok. poł. trzeciego tysiąclecia p.n.e.. „Siedmiu bogów” na końcu wyliczenia oznaczało „wszystkich bogów”. To święte lub symboliczne użycie liczby 7 nie było charakterystyczne tylko dla Babilończyków, ich nauczycieli i sąsiadów, ale było mniej więcej znane także w Indiach i Chinach, w krajach klasycznych oraz wśród Celtów i Germanów. (William Taylor Smith, International Standard Bible Encyclopedia, tom. iv, s. 2159.)

Zapisy biblijne sugerują, że idea liczby 7 wskazującej na kompletność wywodzi się z działania Boga. „W ten sposób zostały ukończone niebiosa i ziemia oraz wszystkie ich zastępy. A siódmego dnia Bóg ukończył dzieło, którego dokonał (Księga Rodzaju 2,1,2). Idea siódemki symbolizującej pełnię lub całość jest oczywista tutaj oraz w wielu innych odniesieniach w całym Piśmie Świętym (Rdz 4,14,15; Mt. 12:45; 18:21,22 itd.).

W Księdze Apokalipsy cyfra 7 występuje 49 razy. W Apokalipsie siedem kościołów reprezentuje cały wiek chrześcijański. Siedem duchów Bożych równa się pełni Ducha Świętego działającego w świecie. Wiele siódemek przypomina nam że Bóg kończy swoje dzieło zbawienia na ziemi.

SZABATOWA WSPÓLNOTA Z BOGIEM

Nasz Ojciec Niebiański, Wielki Stwórca, poświęcił szczególny czas na społeczność z ludźmi. Cóż to za cud!

W pierwszy szabat Adam i Ewa dowiedzieli się, skąd pochodzą i zaczęli poznawać swojego Stwórcę. Nie było to jednorazowe wydarzenie. Bóg pobłogosławił siódmy dzień, ustanowił go jako swój szczególny święty dzień dla rodzaju ludzkiego. (Mk 2,27,28) Uczynił szabat cotygodniowym czasem odpoczynku w Bogu, czasem szczególnej społeczności między Bogiem a Jego ludem.

Spróbuj wyobrazić sobie Adama i Ewę w pełni życia. Pamiętam, jak się czułem, kiedy skończyłem 20 lat. Byłem pełen energii, pełny życia. Moja przyszłość wydawała się bezpieczna, ale to, co czułem, było niczym w porównaniu z siłą życiową Adama i Ewy. Jakie cudowne zdolności mieli. Wyobrażam sobie, jak biegają po polu szybko jak jeleń. Następnie myślę o cudach otaczającego ich świata. Tyle do poznania, tyle do zobaczenia i zrobienia. Było naprawdę łatwo, uczynienie z tego świata i swoich własnych możliwości centrum całego ich myślenia i życia. To właśnie przydarzyło się Lucyferowi w niebie.

Adam i Ewa potrzebowali odpoczynku szabatowego ze swoim Stwórcą, aby Jego uświęcająca moc utrzymywała ich w dobrowolnym zjednoczeniu z Nim i aby mogli stać się wszystkim, do czego zostali stworzeni. Bóg ustanowił siódmy dzień tygodnia –

ZARZĄD KOŚCIOŁA

szabat. Dał go rodzajowi ludzkiemu. Jest to znak, że nasza wiara opiera się na Jego dziele, a nie na naszych własnych działaniach.

Wiemy, czym jest znak towarowy, prawda? Jest to nazwa produktu, która pozwala określić, kto go wytworzył. Nazwa handlowa może dodać ogromną wartość do produktu. Informuje nas, kto go wyprodukował i udziela gwarancji. Szabat, stworzony przez Boga Stwórcę, jest takim właśnie znakiem. Jest w nim jego imię.

Słowa Boga: „Umieściłem tam swoje imię” są prawdziwe w odniesieniu do siódmego dnia szabat. Przeczytaj 4. przykazanie (Wj 20,8-11) i zwróć uwagę, jak pojawia się w nim Jego imię: „Siódmy dzień to szabat Pana, Boga waszego... Bo w ciągu sześciu dni Pan uczynił niebo i ziemię, i morze i wszystko, co w nich jest, a siódmego dnia odpoczął. Dlatego Pan pobłogosławił dzień szabat i uczynił go świętym. (Wj. 20,8-11)

"PAN." W tym przykazaniu trzykrotnie pojawia się to święte imię, którego Żydzi ani nie pisali, ani nie wypowiadali. To jest to „JA JESTEM”, którego Chrystus domagał się dla siebie i dlatego chcieli Go ukamienować. (Jana 8,58-59) Jest to nazwa, która jest znakiem rozpoznawczym świętego Bożego dnia Szabat.

„PAMIĘTAJCIE o dniu szabat, aby go święcić”. „Pamiętać.” Szabat nie jest czymś nowym, czego świat nie znał. Znane było już w starożytnych kulturach. Próbując zrozumieć, skąd wzięła się idea siódemki i odpoczynku, czytaj Augustusa Stronga, który w swojej TEOLOGII SYSTEMATYCZNEJ (1907) podaje różne idee, wśród których znajduje się następujący cytat:

„Ale teraz odkrycie tablic kalendarza w Mezopotamii ukazuje nam siedmiodniowy tydzień i szabat w pełni panujący w starożytnym Babilonie na długo przed czasami Mojżesza. Na tej tablicy znajduje się siódmy, czternasty, dwudziesty pierwszy i dwudziesty ósmy, nazywany szabatem, tym samym słowem użytym przez Mojżesza, a po nim znajdują się słowa: „Dzień odpoczynku”.

Ograniczenia są na tej tablicy tak samo sztywne, jak w prawie Mojżesza. Instytucja ta musiała sięgać okresu akadyjskiego, przed czasami Abrahama. W jednym z ostatnich odkryć ten dzień nazywany jest „dniem odpoczynku dla serca”, ale w przypadku bogów, dzięki prześląganiu ofiarowanemu w tym dniu, ich serce odpoczywa. Jastrow, w Am. Jour. Theol. Kwiecień 1898.” Strong, Systematic Theology, s. 408

„Odpoczynek dla bogów” odzwierciedla Księgę Rodzaju 2,2, ale jednocześnie zniekształca odpoczynek Boży w siódmym dniu. Odpocznienie Boga nie wynikało bowiem z zaferowanego Mu prześlągania, ale z tego, co zapewnił rodzajowi ludzkiemu w stworzeniu i w szabat.

ZARZĄD KOŚCIOŁA

Odpoczynek szabatowy świadczy o tym, że Bóg jest źródłem pełnego odpoczynku, za którym tęsknimy.

O Szabacie należy PAMIĘTAĆ. Dlaczego warto pamiętać, że On jest Stwórcą? To dzięki Jego dziełu istniejemy my i wszystko. To dzięki Jego dziełu mamy zbawienie. To dzięki Jego dziełu mamy przyszłość. Dlatego właśnie w Nim można znaleźć prawdziwy odpoczynek. Można go znaleźć w Jego dobroci jako naszego Stwórcy i w Jego dobroci jako naszego Odkupiciela.

Szabat został ustanowiony dla rodzaju ludzkiego, aby był on połączony ze swoimi korzeniami. My, ludzie, nie powstaliśmy w wyniku jakiegoś bezmyślnego, przypadkowego zdarzenia. Jesteśmy tu ze względu na Osobę. Tą Osobą jest Bóg Stwórca. Człowiek stworzony na obraz Boga mógł w najwyższym stopniu doświadczyć radości życia. Ludzie mieli doświadczyć radości życia i poznania Boga, a tym samym odzwierciedlać Jego dobroć, Jego sprawiedliwość i Jego miłość.

Grzech zmienił sytuację człowieka, a dalsza część historii biblijnej jest objawieniem Bożego dzieła w Jezusie Chrystusie, przez którego On wszystko przywróci. (Przeczytaj Dzieje 3,20, 21).

Szabat jako pamiątka Boga jako Stwórcy mówi nam, że może On uczynić nas „nowym stworzeniem”. Jest to znak, że Jego twórcza moc może nas uświęcić. (2 Kor. 5,17; Ez. 20,12).

Szabat dnia siódmego jest nie tylko częścią wiecznego Bożego prawa moralnego, ale przychodzi do nas uratowany i przywrócony przez Pana Jezusa Chrystusa. „On jest Panem nawet szabatu”. Mk. 2,28.

Przestrzeganie szabatu uważano za dobrą pracę, dzięki której można zdobyć błogosławieństwa Boże. Rabin podali dziesiątki, a nawet setki zasad dotyczących tego, co wolno, a czego nie wolno robić w szabat.

W mesjanistycznych przewidywaniach I wieku żyli rabin, którzy nauczali, że jeśli cały Izrael będzie właściwie przestrzegał jednego szabatu, pojawi się Mesjasz, ale jeśli będą właściwie przestrzegali dwóch szabatów, nie tylko pojawi się Mesjasz, ale naród zostanie odkupiony. (George E. Rice, CHRIST IN COLLISION, s. 18, Tannith 64a; Shabbath 118b)

Jezus swoim życiem objawił cel i błogosławieństwo szabatu dla upadłej ludzkości. Jego zwyczajem było uczęszczanie w szabat do synagogi. Miał społeczność ze Swoim ludem. Nauczał Swoj lud. Czynił cuda dla Swojego ludu. W Jego służbie szabatowej widzimy błogosławieństwa, jakie szabat zapewnia upadłemu rodzajowi ludzkiemu.

ZARZĄD KOŚCIOŁA

W modlitwie po Ostatniej Wieczerzy Chrystus powiedział: „Dokończyłem dzieło, które Mi dałeś do wykonania”. Umierając w piątek, zawołał: „Wykonało się”. (Jan. 17,4;19,30).

Józef z Arymatei i Nikodem otrzymali pozwolenie na pochowanie Go. (wersety 40-42)

Syn Boży, kończąc dzieło, które miał wykonać, „autoryzował zbawienie”. Zbawienie, które było planem i obietnicą, stało się rzeczywistością.

Dokonawszy tego dzieła, podobnie jak przy stworzeniu, odpoczął. Spoczął w grobie Józefa.

PRAWDZIWY ODPOCZYNEK BOŻY PRZYCHODZI DO NAS PRZEZ JEZUSA CHRYSTUSA.
Przeczytaj Mt. 11,28-29.

Przywództwo Jozuego zapewniło 12 plemionom odpoczynek w ziemi Kanaan. (Joz. 22,4;23,1)

Jednak nie był to odpoczynek, który można znaleźć w Bogu. Gdy Król Dawid przybył do Izraela, odpoczął od swoich wrogów. (1 Krl. 5,4) Nie trwało to długo. Taki odpoczynek odzyskano za dni króla Asy i ponownie za czasów Jehoszafata. (2 Krn. 15,5; 14,6-7; 15,15; 20,30). Ale ten odpoczynek nie był odpoczynkiem, którego pragniemy, ani tym, który zapewnia Bóg.

„Pozostaje zatem przestrzeżenie szabat dla ludu Bożego”. (Hebr. 4,9)

Obiecanego odpoczynku szabatowego nie można poznać bez Jezusa Chrystusa. „On jest naszym pokojem”.

On jest Szilo, dawcą pokoju. Jako Posłaniec Przymierza jest On tym, który po bałwochwalstwie uczynienia sobie „złotego cielca”, zapewnił Mojżesza: „Moja obecność pójdzie z tobą i dam ci odpocznienie”. „Obłok szedł przed nimi, aby szukać dla nich miejsca spoczynku”.

(Ef. 2,12-19; Rdz. 49,10; Wj 23,14; Liczb 33,10)

Rz. 5,1 - Pokój wynika z bycia w harmonii z Bogiem i całkowitego zaufania Mu. Chrystus swoim życiem i śmiercią umożliwił to. Teraz dzięki swojej niebiańskiej służbie jest z nami z większą pewnością, niż był w łodzi w miotanej burzami Galilei. Przychodzimy do Niego, przyjmujemy Jego jarzmo, uczymy się od Niego i okazujemy Mu nasze posłuszeństwo.

Mamy zawsze - nawet gdy łódź napęlnia się wodą - zachować wiarę w Niego. On jest Stwórcą, Budowniczym, Obrońcą i Tym, który ożywia swój Kościół.

ZARZĄD KOŚCIOŁA

Przestrzeganie Bożego szabat u staje się „rozkoszą” i cotygodniowym doświadczaniem odpoczynku, jaki Bóg ma dla swego ludu - „niezlomnych świętych, którzy przestrzegają przykazań Bożych i mają wiarę w Jezusa”. (Iz. 58,13; Ap. 14,12) W Nim szukamy schronienia.

On jest naszym pokojem. On jest naszym odpoczynkiem. Wyobraź sobie taką sytuację:

Małe dziecko płacze. Jego krzyk mówi nam, że jest bardzo zdenerwowane. Nie ma pokoju. Matka bierze je w ramiona i przytula. Delikatnie głaszcze plecki i szepcze mu coś do ucha. Po chwili płacz cichnie. Jeszcze kilka obrotów głowy, głęboki oddech i dziecko spokojnie kładzie główkę na jej ramieniu. Nastaje cisza. I mama i jej dziecko są wyciszeni. Odpoczywają.

Czy możesz sobie wyobrazić siebie odpoczywającego w ramionach Boga? „Wieczny Bóg jest waszym schronieniem, a pod nim są wieczne ramiona”. Pwt. 33,27

Kiedy wszyscy wokół ciebie są w konflikcie, wyobraź sobie siebie „bezpiecznego w ramionach Jezusa”. Jego obietnica brzmi: „Nigdy cię nie porzucę ani nie opuszczę”. Znalazłeś i doświadczyłeś szabat.

